

BARENDJE GAAT NAAR ZEE

CO VAN DER STEEN-PJEPERS

BARENDJE
GAAT NAAR ZEE

Illustraties van Rie Reinderhoff

CO VAN DER STEEN-PIJPERS

BARENDJE
GAAT NAAR ZEE

•

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

In de „Barendje”-serie zijn verschenen:

1. Barendje en Annemieke
2. Barendje maakt een schoolreisje
3. Barendje en de groene spechten
4. Barendje gaat kamperen
5. Barendje's kerstfeest
6. Barendje gaat naar zee
7. Barendje en het Hongaartje
8. Barendje zit in angst

Elk dezer deeltjes kan ook *afzonderlijk* gelezen worden.

1. BARENDJE MAAKT PLANNEN

Op het speelplein staan dicht bij elkaar vijf jongens. 't Zijn de vijf leden van natuurclub „De groene spechten”. Barendje is de kleinste. Maar zoals gewoonlijk heeft hij 't hoogste woord. „In de paasvakantie ga ik geld verdienen,” schettert hij. „Als we dan van de zomer weer gaan kamperen, heb ik 't vroeg genoeg bij elkaar.”

„Je weet niet eens, of we weer gaan kamperen,” zegt Hans.

„Nou, natuurlijk! Waarom zouden we niet? 't Was toch zeker heerlijk? Zou jij soms niet willen?”

„O ja, graag genoeg. Maar als we overgaan met april, weten we niet eens welke meester we krijgen, en of die wel zin heeft om met ons mee te gaan. Meester Van Maanen kan toch niet met ons uitgaan, als hijzelf een andere klas heeft?”

„O, maar misschien krijgen we hem in de vijfde klas wel weer.”

„Ik hoop het maar,” zegt Peter. „'t Is de fijnste meester van allemaal.”

„Nou, maar als hij in de vierde blijft, kan hij evengoed wel meegaan,” vindt Barendje. „De vakantie is lang genoeg.” Hij kan zich gewoon niet indenken dat iemand thuis zou blijven, als hij kans kreeg om te kamperen.

„Hoor nou es,” gaat hij verder, „kunnen we niet ergens een bord ophangen: De groene-spechten-club zorgt voor uw boodschappen, of zoiets. Dan weet iedereen dat ze bij ons moeten zijn en dan zul je eens zien hoeveel we verdienen.”

Bertus schiet in de lach. „Ja zeg, als iemand dan een boodschappenjongen nodig heeft, gaat ie naar 't bos om een groene specht te zoeken en dan neemt ie een paar insekten mee als beloning.”

„Leuk hoor!” bromt Barendje. „'t Hele dorp weet toch zeker dat wij de groene-spechten-club zijn. Maar als we nu . . .”

„Hoe doe je dat toch, Barendje?” klinkt plotseling een zware stem.

De jongens kijken verschrikt op. Meester Van Maanen, die rustig over het speelplein wandelde, is dichterbij gekomen, zonder dat ze er iets van merkten. En nu vraagt hij aan Barendje, hoe hij dat toch doet.

Barendje ziet hem verbaasd aan. „Ik... wat bedoelt u? Ik weet het niet. Ik deed eerlijk niks!”

De meester schatert. Hij trekt Barendje aan z'n verwarde haren. „Je bent een lief, braaf jongetje, hoor, dat helemaal niks doet. Hahaha! Ik bedoel heel wat anders. Kijk, als ik voor de klas sta, moet ik telkens zeggen: opletten... stilzitten... doorwerken... En die jongens hier stonden maar naar je te luisteren. Hoe doe je dat toch?” Nu lacht Barendje ook. „O, meester, dat is heel makkelijk. Dan geeft u geen sommen meer op en geen jaartallen, En aardrijkskunde helemaal niet. U vertelt alleen maar, van Indianen en van smokkelaars. En verder maakt u plannen voor de vakantie. Nou, dan zitten we zo stil als muisjes! Meester, gaat u mee naar de vijfde klas, als we overgaan met april?”

„Nou, dat hoop ik wel. Stel je voor dat ik bleef zitten. Dan durfde ik niet meer thuis te komen. 't Zou helemaal niet leuk zijn: alle jongens naar de vijfde, en Barendje en ik alleen in de vierde.”

„Dat kan niet!” roept Barendje heftig. „Ik heb nog nooit een onvoldoende gehad!”

„Nee, dat is zo,” geeft de meester toe. „Maar in 't vervolg wordt bij de overgang alleen rekening gehouden met het cijfer voor gedrag. Jongens die niet stil kunnen zitten en graag praten, gaan niet over.”

„En meesters die jokken ook niet!” lacht Barendje. Hij heeft de pretlichtjes in meesters ogen wel gezien en hij maakt zich helemaal geen zorgen dat hij zal blijven zitten. Brutaal doet hij een uitval naar de meester, die haastig doorloopt.

„Wat vinden jullie nu?” gaat hij weer door op z'n boodschappenplan. „Als we zo'n bord moeten hebben, wil mijn opa 't wel maken.”

„Ik vind 't een plan van niks,” zegt Bertus eerlijk. „Stel je voor: d'r is een mevrouw, die direct een kilo suiker moet hebben. Dan moet ze eerst iemand van de club gaan zoeken. In die tijd kan ze beter zelf suiker halen. Of wou jij de hele dag onder dat bord staan?”

„Ik weet het!” juicht Peter, „ik weet het! De mensen die ons nodig

hebben, moeten de clubkreet roepen, net als de groene spechten."

Hij schalt over het schoolplein: „Klu-klu-klu!”

Maar Unico schudt het hoofd. „Je kunt veel beter loopjongen worden in een winkel. Daar zijn altijd boodschappen te doen. Mijn broer heeft het verleden jaar ook gedaan en toen kreeg hij een rijksdaalder per dag!”

Dan gaat de bel en lopen ze om het hardst naar de schooldeur.

Als Barendje zich over z'n sommen buigt, moet hij er nog aan denken. Een rijksdaalder per dag! Dat is wat anders dan vijf cent of een dubbeltje voor pakjes-dragen, zoals hij verleden jaar gedaan heeft. Als hij nu eens naar de boekwinkel ging. Daar is een loopjongen, nou, die is vast niet veel ouder dan hij. En 't is er altijd zo druk! Ze kunnen best nóg een jongen gebruiken. En hem kennen ze al een beetje. Hij moet er dikwijls iets halen voor vader of voor de zusjes. Jopie zit in de zesde klas, Toos is op de ulo en Riek op de huishoudschool. Moeder zegt wel eens dat ze met haar portemonnaie in de hand kan blijven staan, zo vaak hebben ze iets nodig. Barendje krijgt er steeds meer zin in. Hij zal vragen of hij opa's fiets mag gebruiken. Opa fietst toch nooit meer.

Uit school rent hij naar huis. „Moeder, moet ik nog iets halen bij boekhandel Meyer? Ik ga er toch heen, ziet u!”

„Nee, vandaag niet,” zegt moeder. „Moet je niet eerst een kopje thee?”

Maar Barendje heeft veel te veel haast. „Als ik terugkom!” roept hij en hij is meteen weer weg. Moeder kijkt hem lachend na. Barendje loopt altijd net of hij aan een snelheidswedstrijd meedoet. Hij moet zeker een boodschap doen voor de meester.

Meneer Meyer is juist een klant aan het helpen, dus kan Barendje even op adem komen. Hij kijkt de winkel rond. Wat een boeken! Langs alle muren zijn planken, van de grond af tot het plafond toe. En alles staat vol met boeken.

Barendje wil later boswachter worden, omdat hij zo erg veel van de natuur en vooral van vogels houdt. Maar boekhandelaar is ook fijn. Als er geen klanten zijn, kun je de hele dag lezen. Barendje mag op zaterdag een boek halen uit de bibliotheek. 't Is eigenlijk voor de zondag. Maar meestal heeft hij het zaterdagavond al uit.

„En, meneer Van Ginkel, wat blijft u?”

Barendje schrikt op. Hij heeft niet eens gemerkt dat hij aan de beurt is.

„Meneer, kan ik in de paasvakantie loopjongen worden?” vraagt hij beleefd. „Ik wil graag geld verdienen, voor als we van de zomer weer gaan kamperen. Ik weet overal de weg en ik kan heel goed fietsen.”

Meneer Meyer lacht. „Als je loopjongen wilt worden, moet je goed kunnen lopen!” grapt hij. „In welke klas zit je?”

„Al bijna in de vijfde. Ik weet zeker dat ik overga. Mag het alstublieft?”

Maar meneer Meyer schudt zijn hoofd. „Nee baasje, als je echt wilt werken en geld verdienen, dan moet je veertien jaar zijn, anders mag het niet van de politie.”

„O!” zegt Barendje. Dat wist hij niet.

„Zou ik niet kunnen vragen of het voor één keer wel mag? Ik ben wel eens op het politiebureau geweest.”

„Dat zal niet veel helpen. 't Is een wet, zie je, voor het hele land. Daar kan de politie hier niets aan veranderen. Als je veertien bent, kom je nog maar eens.”

„Dat duurt nog zo lang!” zegt Barendje teleurgesteld.

Er komen nieuwe klanten. Barendje gaat weer naar buiten. Heel wat rustiger dan op de heenweg loopt hij naar huis. Wat een onzin toch! Je kunt fietsen en je kunt boodschappen doen, en dan zegt de politie dat het niet mag.

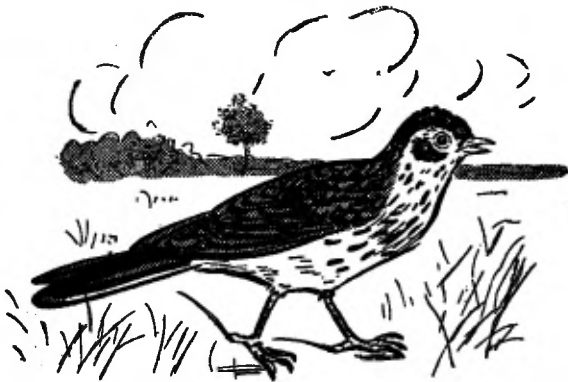
Even grinnikt hij in zichzelf. Als moeder hem naar de groenteboer stuurt om aardappels te halen, dan zegt hij ook: nee moeder, dat mag niet van de politie. Dan moet Toos het lekker doen. Die is veertien. Maar die vindt zich veel te deftig om met aardappels te sjouwen.

„Klu-klu-klu!” Daar komt Bertus aan.

„Je mag geen loopjongen worden als je nog geen veertien bent!” roept Barendje al uit de verte.

Bertus komt dichterbij. „Wat geeft dat,” zegt hij rustig. „Je kunt nog wel tien keer wat anders bedenken. Zeg, ik was gisteren op de hei en toen dacht ik leeuweriken te horen. Kan dat al?”

Op slag is Barendje z'n teleurstelling vergeten. „Ja, ja,” zegt hij opgewonden, „die kunnen terug zijn van de trek. Ik ga er morgen heen,

LEEUWERIK

dan is 't toch woensdag. Ga je mee? Weet je wat, laten we met de hele club gaan. Morgenochtend vragen. Help je onthouden?"

„Best,” zegt Bertus. „Nou, ik moet hierheen. Dag hoor!”

„Kom je vanavond nog? Dan schrijven we dat van die leeuweriken in het clubschrift.”

„Goed, als ik mag van tante Jans.”

Hij zwaait naar Barendje en allebei roepen ze de kreet van hun club:

„Klu-klu-klu!”

2. VADER EN MOEDER HEBBEN ANDERE PLANNEN

Als vader thuis komt, gaan ze eten.

„En, Barendje,” vraagt vader, „hoe was het op school?”

„O, goed. Vader, Bertus heeft de eerste leeuweriken gehoord!”

„Nee maar! In de klas of op het speelplein?”

„Op de hei natuurlijk!” zegt Barendje verontwaardigd. Die vader kan toch ook zo dom doen.

„Ik vroeg anders hoe het op schóól ging,” zegt vader bedaard.

„O, bedoelt u dat, ik had nul fouten in m'n dictee en een zeven voor aardrijkskunde. We hebben elke dag een proefwerk voor de overgang. Misschien gaat meester Van Maanen mee naar de vijfde klas.”

„Moest je voor de meester naar boekhandel Meyer?” vraagt moeder.

„Nee, ik ben wezen vragen of ik loopjongen mocht wezen in de paasvakantie. Maar dan moet je veertien jaar zijn.”

„Heb je ooit!” verbaast vader zich. „Zoiets kun je gerust eerst aan ons vragen, hoor! Vandaag of morgen kom ik m'n zoon tegen op een bakkerskar. Dan is hij van school gegaan om bakker te worden. En wij weten nergens van!”

„O nee,” zegt Barendje, „bakker zou ik nooit worden. Een neef van Peter heeft veertien dagen bij een bakker gewerkt en toen was hij te moe om uit te gaan. Hij moest om zes uur beginnen, tot 's avonds zes uur, en dan zonder rusten. Nou, en hij fietste met een zware mand voorop, op een fiets, waar maar één trapper aan zat. Hij gaat z'n hele leven niet meer werken, zegt ie.”

Vader lacht. „Dan zal hij toch een schat moeten vinden, of zoiets, om later van te leven.”

„Och, later werkt hij natuurlijk wel! Ik bedoel dat hij geen geld meer gaat verdienen voor de vakantie,” bromt Barendje en hij houdt z'n

voeten al klaar om te schoppen, voor 't geval de zusjes hem uitlachen.

„Luister eens, Barendje,” zegt vader, nu ernstig, „als je weer van die prachtige plannen hebt, moet je 't eerst even komen zeggen, hoor!”

„Waar heb je eigenlijk geld voor nodig?” vraagt moeder.

„Voor de grote vakantie. Als meester Van Maanen naar de vijfde klas gaat, wil hij van de zomer misschien wel weer met ons gaan kamperen. En als ik dan vroeg begin met verdienen, weet ik zeker dat ik geld bij elkaar heb. Ik mag toch wel weer gaan kamperen in de grote vakantie?”

Vader en moeder kijken elkaar eens aan.

„Neel” zegt moeder. Maar in haar ogen is een vrolijk lachje.

„Neel” zegt vader. En hij glimlacht, alsof hij het erg prettig vindt om Barendje iets te verbieden.

Opa doet ook een duit in het zakje. „Nee hoor, dat moeten jullie vooral niet goedvinden.”

Barendje kijkt verbaasd van de een naar de ander. Het huilen staat hem nader dan het lachen.

„Maar waarom dan niet?” vraagt hij. „Verleden jaar is alles toch goed gegaan? En 't was zo fijn! We hebben nachtzwaluwen gezien en ijsvogels . . . En 't kampvuur was zo prachtig! Als ze nu weer gaan, mag ik dan niet mee?”

Hij begrijpt er niets van. Moeder krijgt medelijden met hem. „Zullen we 't maar zeggen?”

Vader knikt. De zusjes kijken nieuwsgierig. Wat is het opeens geheimzinnig!

„We gaan van de zomer met z'n allen uit!” zegt moeder dan.

Barendje legt z'n vork even neer. Hij denkt het te begrijpen.

„Gaan we met z'n allen kamperen?” juicht hij. „Fijn! Moeder, u gaat toch ook mee? Ik zal wel een mooie, gladde strozak voor u maken. En gaan we dan naar „De Hoge Veluwe”? Daar lopen de herten zo maar in het wild. En misschien vind ik wel een hertegewei voor m'u natuurverzameling!”

Buiten adem houdt hij op.

„Ja, zeg,” plaagt Riek, „of de slurf van een olifant.”

„D'r zijn geen eens olifanten op „De Hoge Veluwe”. Vader, zou je op „De Hoge Veluwe” mogen kamperen?”

„Ik denk het niet,” zegt vader. „Trouwens, niemand heeft gezegd dat we gaan kamperen. Als ik 't hele jaar hard gewerkt heb, wil ik in de vakantie wel in een echt bed slapen.”

„Ja, maar waar gaan we dan naar toe? U zegt ook maar niks!”

„Nee jongetje, dat komt, omdat jij zov el zegt. Wij komen gewoon niet aan de beurt. Stop jij nu een hapje brood in je mond, dan kan moeder even vertellen”

„We gaan naar zee!” zegt moeder.

Even is het stil. Dan komen van alle kanten de vragen.

„Hoe kan dat nu?”

„Waar logeren we?”

„Hoe lang gaan we?”

„Kijk, een familie aan zee wil graag een poosje bij de bossen wonen. En nu gaan we ruilen, zij in ons huis en wij in het hunne.”

De zusjes slaken allerlei kreten van vreugde. Barendje moet het even verwerken. Als je gedacht hebt te gaan kamperen en je gaat dan naar

...

„Unico is er ook wel eens een poosje geweest,” komt hij aarzelend, „en die zegt dat er haast geen vogels zijn. Die gaan allemaal weg, omdat er zoveel mensen zijn.”

Moeder is een klein beetje boos. „Jij met je vogels,” zegt ze. Ze had gedacht dat Barendje een gat in de lucht zou springen.

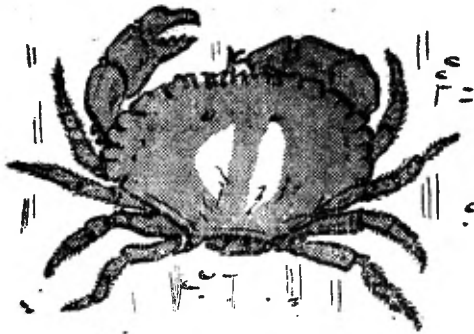
Barendje kijkt verdrietig. „Ik kan er toch niks aan doen dat ik zoveel van vogels houd! Mag ik dan niet bij opa blijven in de vakantie?”

De zusjes lachen. „Rare, opa gaat natuurlijk mee. Die blijft toch niet bij die vreemde mensen!”

„O, maar ik weet zeker dat opa ook liever in het bos is,” zegt Barendje fel. „Is 't niet, opa?”

Op knikt. „Vijftig weken in het jaar wel,” geeft hij toe. „Maar twee weken wil ik wel eens iets anders zien. En eet jij nu maar lekker door. Je doet net, of je naar de gevangenis moet.”

Barendje moet aan de gedachte wennen: naar zee, in plaats van kamperen, maar de zusjes zijn er opgewonden van. „Hoe gaat dat dan? Hebben die mensen ook kinderen en komen die in ons huis?”

STRANDKRAB

„Ja, er zijn vijf kinderen, van zes tot veertien jaar.”

„Wat zal dat raar zijn,” denkt Barendje, „vreemde kinderen in hun huis, in zijn bed... Als ze maar van z'n natuurverzameling afblijven. De eitjes zijn zo breekbaar, en de krab en het zeepaardje...”

„Moeder, nemen we mijn natuurverzameling mee?”

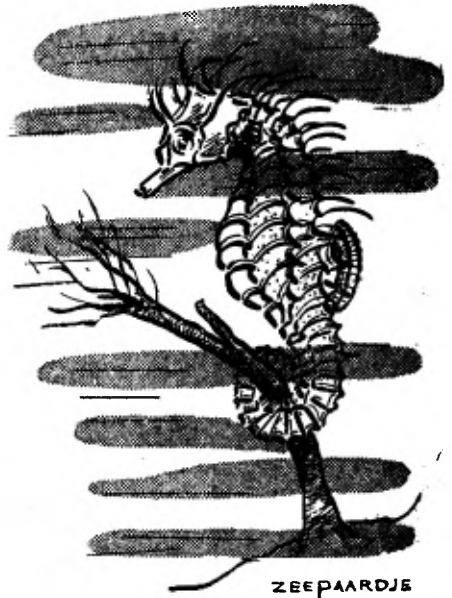
Riek barst in lachen uit. „Natuurlijk, we laten er speciaal een wagon van de spoorwegen voor lopen, bewaakt door vier politieagenten. En er mag niemand op de perrons komen, als Barendje z'n verzameling passeert!”

Opa, die naast Barendje zit, trekt hem eens liefkozend aan z'n oor. „Was jij van plan, daar de boel te gaan vernielen?”

„Nee opa, natuurlijk niet.”

„Nou, die kinderen ook niet. 't Zijn keurige mensen. Ik ken ze goed, want we hebben vroeger naast ze gewoond. En zeg, heb jij bij je verzameling al een zaagje en een kokkel? Weet je wel dat dat schelpen zijn en dat je die aan het strand kunt vinden? En als we een keer vroeg op mogen van moeder, dan heb je kans dat je scholeksters ziet en verschillende soorten meeuwen...”

Barendje straalt alweer. Dat wist hij allemaal niet. Er zijn misschien niet zovéél vogels, maar wel soorten, die hij nog nooit gezien heeft. Allemaal vogels, die hij kan schrijven in z'n aantekenschrift. Hij heeft er nu al over de honderd.

ZEEPAAARDJE

Opeens strijkt er iets langs z'n been. Een harig pluimpje kriebelt aan z'n blote knieën. Kobus! weet hij. Kobus is het kleine, zwarte poesje, dat hij met het kerstfeest, toen hij ziek was, van Annemieke heeft gekregen. „Moeder, maar Kobus, nemen we die wel mee?”

„Ik weet wat!” roept Jopie, „je zet Kobus op zolder om je verzameling te bewaken!”

Vóór Barendje een uitval kan doen, sust moeder al: „Die mensen zorgen voor Kobus. En zij hebben een tropisch aquarium, daar moeten wij voor zorgen. En er is nog iets, wat je wel prettig zult vinden: Bertus mag ook mee. Die mevrouw heeft geschreven dat het gerust mocht. 't Huis is groot genoeg.”

Barendje staat ineens recht overeind. „Moeder, als 't huis toch groot genoeg is, kan dan de hele club niet mee? We zullen niet zoveel eten en al het werk voor u doen...” Barendjes ogen schitteren. Dat zou een fijn plan zijn!

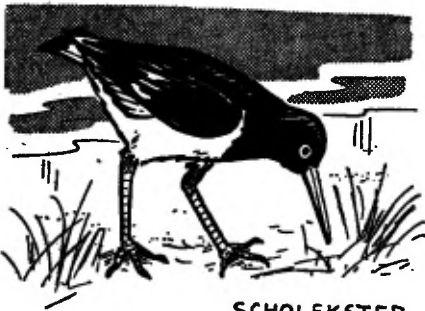
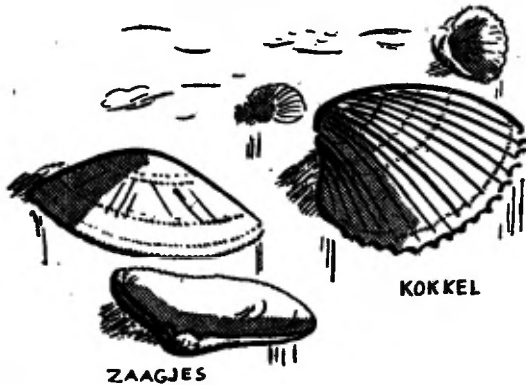
Maar moeder vindt het helemaal niet zo fijn. „Kun je nu nooit eens tevreden zijn?” vraagt ze.

Zwijgend eet Barendje verder. Als je een plannetje weet, ben je toch niet ontevreden?

Na het eten komt Bertus. Ze horen het als hij nog buiten is aan de clubkreet, Je moet altijd aan een schorre haan denken, als Bertus roept.

Jopie holt hem tegemoet. „Barendje mag niet kamperen,” raadt ze vlug, „we gaan naar zee!”

„Houd je stil!” zegt Barendje, die het zelf wil vertellen. Hij gaat vlak voor Bertus staan. „Wij

SCHOLEKSTER

gaan in de grote vakantie veertien dagen naar zee! En jij mag mee!" Bertus staat doodstil. Z'n mager jongensgezicht, dat altijd een beetje bleek ziet, wordt rood tot achter de oren. Ongelovig kijkt hij van de een naar de ander. „Hoe kan dat nou?" stoot hij uit. „Is 't echt waar? Mag ik ook naar zee? Ik heb de zee nog nooit gezien! Maar . . . hoeveel geld kost dat wel?"

Hij mag een heleboel van vader en tante Jans, maar niet, als het geld kost,

Moeders ogen worden vochtig. Zo'n kereltje toch. Toen z'n moeder gestorven is, is hij een hele poos met z'n vader alleen geweest. En hij weet veel meer van zorgen en verdriet dan Barendje. Ze trekt hem naar zich toe.

„'t Kost helemaal niets," zegt ze. „We gaan ruilen met een familie aan zee. Wij wonen in hun huis en zij in het onze. En jij bent gewoon een kind van ons. Als je dat wilt, tenminste."

„O, natuurlijk!" juicht Bertus. „Wie zou dat nu niet willen! Fijn, fijn! Dank u wel!" Hij staat te dansen van opwinding. „Dit is nog fijner dan kamperen! En het duurt twee keer zolang! Ik ga 't even thuis vragen!" Weg is hij.

„Als z'n vader 't nu maar goedvindt," zegt Toos bezorgd. „Anders heeft ie zich voor niks blij gemaakt."

„Ja hoor," stelt moeder gerust, „ik heb er eerst met tante Jans over gesproken,"

Binnen een kwartier is hij alweer terug. Vader was niet thuis, maar tante Jans zei dat het mocht.

„Het mag, het mag!" schreeuwt hij. „Ik ga naar zee! Ik ga veertien dagen naar zee!"

„Zou je 't wel doen, moeder?" vraagt vader. „Die jongen maakt nog meer lawaai dan Barendje."

Maar Bertus hoort het niet eens. Hij is door 't dolle heen van blijheid.

Barendje komt met het clubschrift. Daarin worden alleen bijzondere dingen opgeschreven: trekvogels, die erg vroeg terug zijn, of zeldzame soorten.

Maar Bertus heeft er helemaal geen aandacht voor. Hij probeert uit te rekenen, hoeveel dagen het nog duurt vóór het augustus is.

„'t Geld voor de reis zal ikzelf wel verdienen!” roept hij. Maar dat wil vader beslist niet hebben. „Luister eens, jongens,” zegt hij, „jullie wennen er veel te veel aan, om alles voor geld te doen. Je mag de mensen zoveel helpen als je wilt. Je mag voor iedereen boodschappen doen. Je mag pakjes dragen en vuilnisemmers sjouwen. Maar niet voor geld. Je moet hulpvaardig zijn, maar niet om er zelf voordeel van te hebben. Voor dat reisgeld zal ik wel zorgen.” „Mogen wij tweeën niet op de fiets gaan?” vraagt Barendje. „Bertus op de fiets van tante Jans en ik op die van opa? Dan kost de reis niks.”

„O nee!” huivert moeder. „Voor al het geld van de wereld niet. Ik zou geen ogenblik rust hebben!”

Als Bertus naar huis gaat, is moeder alleen in de keuken. Ze maakt een kruik voor opa, die niet zo goed meer warm kan worden. Even aarzelt Bertus.

„Ik vind het zó heerlijk!” fluistert hij. „Dànk u! Dank u wel!”

Dan slaat hij z'n armen om haar hals en hij kust de moeder van Barendje.

In 't smalle bed onder het dakraam op zolder ligt Barendje met wijd-open ogen. Hij wacht, tot moeder komt. Hij weet niet zeker, of moeder boos op hem is en daarom kan hij niet slapen. 't Is zo moeilijk, alles goed te doen. Soms weet je het helemaal niet en dan heb je 't toch weer verkeerd gedaan.

De trap kraakt. Daar komt moeder. Ze loopt heel zacht. Ze denkt zeker dat hij slaapt. In 't donker buigt ze zich over hem heen.

Maar Barendje is klaar wakker. „Moeder, bent u boos?”

Moeder gaat op de rand van het bed zitten. „Nee, boos niet,” zegt ze. „Maar ik vind het wel jammer dat jij zoveel van Barendje houdt.”

Barendje begrijpt het wel. Moeder bedoelt dat hij alleen aan zichzelf denkt. Maar dat doet hij toch niet expres! „Moeder, ik vind het heus erg fijn dat we naar zee gaan. Maar eerst wou ik liever kamperen. Daar kun je toch niks aan doen? Dat is toch niet ontevreden?”

„Misschien niet, maar je zou ook kunnen denken dat het zo fijn is voor opa. Die is verleden jaar helemaal niet uit geweest. En de zusjes maar een paar dagen. Maar jij kijkt eerst, of *hij* er wel iets aan hebt. En dat is niet goed. Je moet leren, meer aan anderen te denken. Dat vraagt de Here van ons. Kijk, de Here Jezus heeft Zijn leven gegeven, voor anderen, voor ons. Hij is arm geworden om ons rijk te maken. Alleen uit liefde. Voor al onze zonden heeft Hij de straf gedragen, Als je dat gelooft, dan probeer je vanzelf te doen wat de Here van je vraagt: God liefhebben boven alles. En van je naaste moet je evenveel houden als van je zelf. Weet je wel wie dat is, je naaste?”

Barendje knikt. „Dat zijn alle mensen, die je kent.”

„Juist, en natuurlijk het meest de mensen, met wie je iedere dag omgaat. Van die mensen moet je houden, iets voor hen over hebben. Dat gaat niet vanzelf. Daar moet je je voor inspannen. Ieder mens houdt eigenlijk het meest van zichzelf. Maar je mag altijd vragen, of de Here je helpen wil.”

't Is een hele poos stil. Barendje ligt over alles na te denken. Hij neemt zich voor, heel goed z'n best te gaan doen. Eén ding wil hij

nog vragen. Maar hij durft het niet goed. Als moeder nu eens nee zegt...

„Moeder,” zegt hij zacht, „houdt u van mij evenveel als van de zusjes?”

Moeder knuffelt hem. „Nou en of! Ik zou me geen raad weten, als ik jou niet had. En nu gaan slapen, hoor baasje. Welterusten!”

Barendje is tevreden. Hij duikt diep onder de dekens. „Welterusten moeder.”

3. BARENDJE IS JARIG

Opa zit op de bank achter het huis zich te koesteren in het zonnetje. Genietend trekt hij aan z'n korte, kromme pijp. Kobus ligt naast hem en knippert tevreden met z'n poese-ogen. Even richt hij zich op. 't Hekje piept. Barendje komt er aan. Opa kijkt ook. Wat loopt die Barendje rustig en wat is hij diep in gedachten. Hij heeft er een rimpel van boven z'n neus.

„Ha, Barendje! Je zou aan jouw gezicht ook niet zeggen dat je over vijf dagen al jarig bent!”

Barendje zucht. Hij gaat ook op de bank zitten. Hij neemt Kobus op schoot en streelt de glanzende, zwarte poes, die al kopjes-gevend begint te spinnen. „Opa, je moet altijd eerst aan anderen denken, hè, en doen wat anderen prettig vinden. Maar moet dat op je verjaardag nu ook? Ziet u, ik wou zo graag 's middags met de club naar de hei en dan brood meenemen. Nou, Unico en Hans vinden het best. Maar Peter zegt dat ie iedere dag naar de hei kan en Bertus wil veel liever thuis blijven en spelletjes doen. Hoe moet dat nu? 't Is toch *mijn* verjaardag!”

„Tja,” zegt opa peinzend, „dat wordt moeilijk. Dan krijg ik ook last met mijn cadeau. Ik wou je een fles limonade geven. Maar ja, als je nu naar de hei gaat...”

Barendje kijkt opa eens aan. Meent hij dat nu? Limonade is natuurlijk erg lekker, maar dat krijg je toch niet voor je verjaardag! Maar opa kijkt heel ernstig.

„Misschien kunnen we die fles meenemen en een paar kroezen...” aarzelt Barendje. Hij heeft toch eigenlijk liever iets anders.

„Als u nog geen limonade gekocht heeft,” waagt hij voorzichtig, „zou u misschien voor 't zelfde geld een ander cadeautje kunnen kopen.”

„Daar zeg je zoiets!” prijst opa. „Ik kan beter een taart nemen. Die

kun je in je broekzak steken. Dan heb je iets bij je, als jullie honger krijgen.”

Opä lacht om het beteuterde gezicht van Barendje. Maar Barendje lacht niet. Opä weet meestal raad, als hij ergens mee zit, maar aan plagerijen heeft ie niks. Opä trekt hem even aan z'n kuif. „Niet zo gauw de moed laten zakken, baasje. Kijk es, Bertus wil liever thuis spelletjes doen. Dat begrijp ik best. Bertus heeft geen broertjes of zusjes, die doet haast nooit spelletjes. Hoogstens een potje dammen met z'n vader of met tante Jans. Voor Bertus is een verjaardag met spelletjes een feest.”

„Maar Unico en Hans gaan liever naar de hei. Daar kun je zo goed zien, welke trekvogels er al terugkomen. En buiten eten is ook zo leuk. Dat mag haast nooit. Dan is 't net, of je kampeert.”

„Ja, ik zou wel iets weten, maar of moeder het goedvindt . . .”

Barendje springt zo vlug van de bank, dat Kobus van z'n schoot rolt. Maar als een echte poes komt ie op z'n pootjes terecht.

„Vast wel!” roept hij. „Als u een plannetje bedenkt, vindt moeder het altijd goed!”

„Nou dan, je gaat met de club naar de hei, je telt alle vogels die je ziet en je doet ze vooral de groeten van me. Je eet buiten je brood op en je zorgt dat je om een uur of zes weer thuis bent. Dan kun je nog tot acht uur spelletjes doen. Alleen moet je vragen, of alle jongens wel zo laat thuis mogen komen.”

Barendjes ogen schitteren. Dät wordt een fijne verjaardag! Tot acht uur mogen ze vast wel. Dat is helemaal niet laat. En moeder vindt het natuurlijk ook goed. Ze hoeft er niets extra's voor te doen. Brood klaarmaken om mee te nemen kan Barendje zelf nog wel. Helemaal gerustgesteld rent hij de straat op. Hij gaat 't direct aan de jongens vragen.

Opä kijkt hem glimlachend na. Als Barendje draaft, is 't wel in orde.

„Ik weet lekker wat je krijgt,” plaagt Jopie de avond voor Barendjes verjaardag. „'t Is rood en 't is rond!”

„O, dan weet ik het,” zegt Toos, „'t is een kluwen wol. Dan kan Barendje leren breien. Niet gek eigenlijk. Dan geef ik 'm een naai-doosje en Riekie stopnaalden. Hij is nu groot genoeg om zelf z'n

knopen aan te zetten en z'n kousen te stoppen. Toen wij zo oud waren, moesten we 't al lang zelf!"

Barendje probeert er zich niets van aan te trekken, ze houden hem toch voor de mal. Maar hij kan niet laten om zacht aan moeder te vragen, of het heus rood en rond is, wat hij voor z'n verjaardag krijgt. Dan kan het een bal zijn, zie je. Maar moeder verklapt niets. „Laat me dan het pakje zien!" vraagt Barendje. „Dan kan ik 't misschien raden. 'k Heb het pakje van Bertus ook gezien. Maar dat wist ik niet. 't Is heel lang en heel dun!"

„O, dat is makkelijk genoeg," plaagt Jopie weer. „Bertus geeft natuurlijk breinaalden."

Die avond kan Barendje maar niet in slaap komen. Hij hoort de klok negen uur slaan, tien uur, ja zelfs elf uur. Vader en moeder zijn al lang naar bed. 't Is heel stil in huis. En nòg is Barendje wakker en denkt aan zijn verjaardag. Rood en rond, wat zou dat kunnen zijn? 't Móet haast een bal zijn. Maar hij heeft er al twee, een grote en een kleine. Wacht, 't kan een bal zijn, die je kunt opblazen. Als ie dan heel groot is, blijft ie drijven op het water. Dàt is het natuurlijk! Een bal om mee te spelen, als ze aan zee zijn!

Dan valt Barendje in slaap. In z'n droom ziet hij de zee. Het waait hard en de golven hebben grijs-witte schuimkoppen. En boven op één van die golven drijft z'n nieuwe bal, rood en rond. Barendje wil hem gaan pakken. Maar 't is zo ver en het water houdt hem tegen. Hij probeert het weg te duwen. Hij schopt met armen en benen. En hij weet niet dat hij alleen maar z'n dekens naar het voeteneind gooit en z'n kussen op de grond smijt.

Ineens ziet hij een boot, een reddingsboot. Die gaat z'n bal halen. Hij had nooit gedacht dat er een boot zou uitvaren voor een bal. Hoor, ze zingen! Dat vers kent hij. Wat is het ook alweer... Daar hoort hij het heel dicht bij z'n oor. „Lang zal hij leven... lang zal hij leven..."

Hij wrijft in z'n ogen. Hij geeuwt en rekt zich uit. Barendje wordt wakker en kijkt verbaasd om zich heen. Ze staan allemaal voor z'n bed: vader, moeder en de zusjes. En opa ook. Ze zingen en ze roepen: „Hoeral!"

Barendje heeft zich op z'n verjaardag verslapen! Natuurlijk doordat

hij zo lang wakker gelegen heeft. Maar als het tot hem doordringt dat hij jarig is, als hij de pakjes ziet, die ze meegebracht hebben, is hij klaar wakker. Hij springt met een vaart uit bed. Moeder vangt hem op. Ze kust hem.

„Wel gefeliciteerd, Barendje. Wat krijg ik al een grote zoon! Hier, dat is van vader en mij!”

Ze feliciteren hem allemaal en ze leggen allemaal een pakje op het bed.

Barendje trekt zenuwachtig aan touwtjes en papieren. Moeders cadeautje lijkt wel een etui. Maar hij heeft liever iets anders. Z'n houten schooldoos is nog helemaal goed. Maar 't is geen etui. 't Is een prachtige doos om tubetjes verf in te doen. En de tubetjes krijgt hij van de zusjes, van ieder vier.

„Zie je wel,” zegt Jopie, „'t is rood en rond,” en ze wijst op een tubetje rode verf. In een pakje apart zitten nog twee penselen, een dikke en een dunne.

„Fijn!” juicht Barendje, „dank u well! Daar kan ik m'n aantekenschrift mee versieren!”

„En hier is nu mijn taart,” zegt opa. „Pas op, druk hem niet plat!”

Maar Barendje rukt haastig aan het papier. Je kunt zo zien, dat het een boek is. Dat zal heus niet stuk gaan. Misschien is het een tekenboek, of een boek om in te verven. Maar dat is het niet. 't Is veel mooier! 't Is een natuurboek en het heet: „Wat vind ik aan het strand?”. Barendje is er stil van. Wat heeft opa dat goed bedacht! „Dank u well! Dat neem ik mee, als we naar zee gaan!”

Barendje laat zich op de grond zakken en bladert. Hij ziet plaatjes van vogels en schelpen. Wat een boel soorten! Wat is er veel, dat je aan het strand kunt vinden! Een héél boek vol!

Vader en moeder kijken elkaar eens aan. Die Barendje!

„Als je 'm hier liet zitten met dat boek, zou hij de hele dag op zolder blijven en z'n verjaardag vergeten,” lacht vader. „Aankleden, Barendje, of wou je in je pyjama naar school?”

Barendje hoort het niet. „Kijk toch eens, opa, er staat ook een rogge-ei in, net zo een als ik heb bij m'n natuurverzameling!”

Maar dan neemt vader hem kalm onder de arm. „Beneden zijn kippeëieren,” zegt hij, „dat vind ik op het ogenblik belangrijker.”

Even later zitten ze aan het ontbijt. Ter ere van Barendje krijgen ze allemaal een ei en een beschuit met bruine suiker.

Vader dankt de Here dat Hij Barendje weer een jaar bewaard heeft. Hij bidt, of de Here hem ook verder wil bewaren en gezondheid geven. Maar bovenal, of Hij Barendje tot Zijn kind wil maken.

's Middags komen de jongens van de club. Vader is nog maar net klaar met bijbellezen en daar horen ze al: „Klu-klu-klu! Klu-klu-klul!” Lange Unico loopt voorop. Dan volgen Hans en Peter. Bertus komt achteraan. Ze hebben ook allemaal een pakje bij zich. Een beetje verlegen geven ze Barendje een hand. 't Lijkt zo gek. Jongens geven mekaar liever een stomp dan een hand. Barendje worstelt alweer met papier en touwtjes.

„Voorzichtig!” roept Bertus, „'t kan breken!”

„Eerst raden,” lacht Unico. „Je raadt nooit, wat er in 't pakje van Bertus zit!”

„Breinaalden!” gilt Jopie, die nieuwsgierig toekijkt.

Barendje zegt niks. Hij rolt al maar papier af. 't Wàs al zo'n dun pakje, maar 't lijkt wel, of er helemaal niks overblijft. Toch zit er heus iets in. 't Zijn drie pennen van een stekelvarken.

„Voor je natuurverzameling,” zegt Bertus.

Barendje kijkt ernaar met gelukkige ogen. „Die heeft haast niemand,” zegt hij trots en hij legt ze voorzichtig bij de andere cadeau-tjes.

Unico heeft een groene specht uitgezaagd en prachtig geverfd, groen met een rood mutsje. Ook al voor de verzameling. Hans komt met een dik schrift, om alles van vogels op te schrijven, en Peter levert er potlood en gom bij.

„Jij bent ingespannen,” zegt opa. „'k Zou maar een poosje vakantie van school vragen. Dan kun je al je tijd besteden aan je natuurverzameling. Voor zoiets bijzonders geven ze best vrij.”

„Was 't maar waar!” lacht Barendje. Hij laat aan de jongens zien, wat hij nog meer gekregen heeft en dan gaan ze naar het bos.

„Kom mee,” zegt Barendje, „ik heb twee eksters gezien, telkens bij dezelfde boom, wel vier of vijf keer. Misschien gaan ze daar wel een nest maken.”

Vader legt z'n hand op Barendjes schouder. „Wat gaan jullie doen?”

„Naar vogels kijken, vader, in het bos en op de hei.”

„Zul je ook aan de andere jongens denken, als die liever een poosje rovertje willen spelen, of boompje verwisselen?” Vader zegt het ernstig. 't Is mooi dat Barendje zoveel van vogels houdt, maar 't moet niet zo worden, dat hij van vogels alléén houdt.

Barendje knikt. „Ja vader, maar we gaan thuis ook nog spelletjes doen. Ze mogen tot acht uur blijven!”

Kwetterend als een stel spreuwen gaat de club op weg.

Moeder kijkt ze na. „Wat is die Barendje toch klein. Moet je 'm zien naast die lange Unico. Je zou zeggen dat ie niet genoeg te eten krijgt.”

„Hoeveel boterhammen heeft hij mee?” vraagt vader.

„Acht!”

„Nou, dan zou ik me voorlopig maar niet ongerust maken. Ons vaatje buskruit is zo gezond als een vis.”

4. ARME BERTUS!

Blij huppelt Barendje naast z'n vrienden. 't Is zo fijn om jarig te zijn! De zon schijnt en de vogels zingen. En alles gaat, zoals hij het zo graag wilde. Ja, dat dènkt Barendje.

„Heb je m'n nieuwe boek gezien?” vraagt hij aan Unico. „Daar staat alles in, wat je aan het strand kunt vinden. Nou, jij zei dat 't haast niks was, maar 't is misschien nog méér dan hier. En vogels dat er zijn!”

„Ja,” bromt Unico, „ze zijn er wel, maar je ziet ze niet. 't Is veel te druk met al die mensen!”

„O, maar ik ga 's morgens heel vroeg, met opa. Je weet toch dat we naar zee gaan?”

„Nee,” zegt Unico droog, „je hebt het pas éénentwintig keer verteld!” Barendje lacht vrolijk met de jongens mee. Vandaag wordt hij nergens boos om. Hij vindt het best als ze krijgertje willen doen en z'n vuisten schieten niet eens uit, als Bertus met z'n dwaas geschreeuw de eksters, die zich even lieten zien, op de vlucht jaagt. En hij deelt gul van de toffees en zuurtjes, die moeder meegegeven heeft.

Dwars door het bos lopen ze naar de hei. De lucht is blauw en de zon is lekker warm. Wat treffen ze het toch! 't Had ook kunnen regenen.

„Laten we verstopperkje doen!” stelt Peter voor. „In 't bos zijn fijne plekjes en Grootje Knoest is de verlospaal.”

Grootje Knoest is een oude, krom gegroeide boom. Die lijkt precies een oud vrouwtje met een takkenbos op haar gebogen rug.

„Ja!” gilt Hans, „kom hier, ik zal aftellen.”

Ernstig staan ze in een kring en ze juichen als Hans zelf 'm moet wezen.

„Maak dat je wekomt, ik tel tot honderd.” Hij legt z'n arm tegen

Grootje Knoest en leunt er met gesloten ogen tegenaan. Z'n heldere jongensstem klinkt ver over de hei: „Tien... twintig... dertig...” In een ogenblik zijn de jongens verdwenen. Bertus duikt in een droge greppel. Unico hijst zich op aan de lage takken van een boom. Hans en Peter zoeken samen een plekje. Maar Barendje gaat liever alleen. Hij weet iets. Aan de rand van het bos staat een klein boerderijtje. Er is een schuur naast en een hooiberg. Daar zijn massa's plekjes om je te verstoppen. Alleen: de boer die er woont is een brombeer. Hij wil niet dat je op z'n erf komt. Als je het toch doet, stuurt hij gerust z'n hond op je af. Maar misschien is hij niet thuis. En als je niks vernielt en nergens aankomt, dan geeft het toch niet.

Onhoorbaar sluipt Barendje om de schuur naar de hooiberg toe.

„... Tachtig... negentig... honderd! Ik kom!”

Snel duikt Barendje weg en kruipt op handen en voeten verder. Zoekend kijkt hij rond naar een fijn plekje. De schuur staat een eindje open, maar daar durft hij toch niet in te gaan. Stel je voor dat de boer binnen is! Achter een stapel brandhout hurkt hij neer. Hij geniet van het spel en kijkt tegelijk speurend of hij ook vogels ziet. Straks gaan ze hun brood opeten bij het meertje. Wie weet, wat ze daar allemaal zien. Daar komen allerlei vogels altijd drinken. Opeens heft hij z'n hoofd op. Hoort hij het goed? „Tjiftjaf! Tjiftjaf!” Verrukt luistert hij. Dat moet hij vanavond in z'n schrift schrijven. Hij heeft een tjiftjaf gehoord! Bijna springt hij op om het de jongens te gaan vertellen. Maar hij wil toch z'n mooie plekje niet prijsgeven, zelfs niet voor een tjiftjaf. Voorzichtig gluurt hij rond, of hij 't vogeltje ook ontdekken kan. Maar nu hoort hij weer iets anders, een korte, scherpe tik. Net of iemand z'n aandacht wil trekken. 't Komt uit de schuur. Zou er iemand in zijn? De boer? Of een

TJIFTJAF

knecht, die hem beduiden wil dat hij weg moet gaan? Of zou één van de jongens zich in de schuur verstopt hebben? Maar dan had hij 't toch moeten zien? Doodstil blijft hij zitten. Daar is het weer.

„Tik, tik . . .”

Opeens ziet hij het. Achter 't kleine, ronde raam van de schuurzolder vliegt een vogel. Telkens komt z'n snavel met een harde tik tegen de ruit. Hij denkt natuurlijk dat ie zo naar buiten kan, maar het glas houdt hem tegen. Hij zal wel door de deur naar binnen gevlogen zijn en nu weet hij de weg terug niet. Barendje wordt er warm van. Als de boer straks de schuur dichtdoet, kan het vogeltje er niet meer uit. Dan krijgt het honger en dorst, of het vliegt zich dood tegen het raam. Niemand weet het, alleen hij. Niemand kan helpen, alleen hij. Maar hij durft niet goed; stel je voor dat de boer net thuiskomt! Of dat de hond voor de schuurdeur staat, als hij er weer uit wil!

In de verte roept Hans: „Unico gezien!” Barendje let er niet op. Hij let alleen op het vogeltje, dat telkens weer probeert om door de ruit te vliegen. Even denkt hij erover, de jongens erbij te halen. Maar als ze met z'n allen de schuur binnegaan, merkt de boer het zeker. Hij moet het alléén doen.

En hij zal het doen ook! Je kunt een gevangen vogeltje niet aan z'n lot overlaten. Met een paar passen is hij bij de deur en duwt die wat verder open. Dan glipt hij de schuur binnen. 't Is er schemerdonker. Er staat een grote, houten wagen en verder zijn er wat emmers en bussen. In een hoek ligt een stapel turf. En in een andere hoek is een smalle ladder, met de sporten een heel eind van elkaar. Behoedzaam klautert Barendje naar boven. 't Is allemaal zo oud hier, stel je voor dat hij er doorzakt. Maar 't gaat goed. Boven is het veel lichter. Er is niemand, alleen het vogeltje, dat angstig heen en weer fladdert. 't Is een koolmees. Zo, nu gauw even het raam open. Barendje duwt en wrikt, maar het lijkt wel vastgeroest. Zou dat even pech zijn! Hij durft ook niet zoveel lawaai te maken: als ze hem horen . . . Telkens weer probeert hij het, maar het raam geeft niet mee. Zweetdruppels komen op zijn neus, van inspanning en ook een beetje van angst. 't Liefst zou hij hard weglopen. En de koolmees dan . . . Nòg eens duwt hij uit alle macht. Het raam is dicht en blijft dicht. Barendje zou heus beter weg kunnen gaan. Maar nu hij eenmaal besloten

heeft, de koolmees vrij te laten, blijft hij koppig bij dat besluit. Naar de boerderij gaan durft hij niet. 't Lijkt trouwens wel, of er niemand thuis is.

En dan ziet hij opeens Bertus. Bertus wil met een omweg naar de verlospaal lopen. Barendje tikt tegen het raampje. Eerst zacht en dan wat harder. „Bert . . . Bertus!”

Hij ziet dat Bertus verbaasd om zich heen kijkt en tikt nòg eens. En dan heeft Bertus hem in de gaten. Barendje wijst naar de schuurdeur. Hij wenkt en legt tegelijk z'n wijsvinger op z'n lippen.

Bertus kijkt om zich heen en sluipt dan op de schuurdeur toe. Even later staat hij onder aan de houten ladder en roept met gedempte stem: „Daar vinden ze je nooit, zo'n plekje is veel te moeilijk!”

Barendje verschijnt boven aan de ladder. „'t Is niet om ons te verstoppen. Er zit hier een koolmees opgesloten en ik kan het raam niet open krijgen. Help es even!”

Bertus klautert naar boven. „Kijk, daar zit ie, op die balk! En telkens vliegt ie tegen het raam. Ik denk dat 't vastgeroest zit. Misschien als we samen duwen . . .”

„Best, jij daar en ik hier. Wacht, eerst die roest een beetje wegkrabben. Zo, één . . . twee . . . driel! Toe maar, nog es! Helemaal onderaan, daar zit het vast! Eén . . . twee . . . driel!” Ze hijgen ervan. En opeens schiet het raampje open. Ze verliezen bijna hun evenwicht.

Het vogeltje is weer aan het fladderen gegaan en de jongens lopen er achteraan om 't in de goede richting te jagen. Barendje aan de kant van de muur. Bertus aan de andere kant. En die loopt iedere keer *rakelings* langs het donkere gat met de ladder.

„Daar zit-iel!” roept Barendje, „vlak boven je hoofd!”

Bertus doet een sprong, een stap en weer een sprong. Hij kijkt alleen maar boven zich. En opeens voelt hij geen grond meer onder z'n voeten. Wild maaien z'n armen in de lucht, maar nergens vindt hij houvast. Hij gilt. Dan schiet hij met een vaart langs de ladder naar beneden. Een bons! Dan niets meer.

Barendje staat even doodstil. Hij voelt zich verstijfd van schrik. Dan buigt hij zich over het gat. „Bert!” roept hij angstig, „heb je je pijn gedaan?”

Als er geen antwoord komt, klimt hij haastig naar beneden.

„Bert, heb je pijn?”

„M'n been!” kreunt Bertus, „o, m'n been!”

„Kun je staan? Zal ik je helpen?”

Barendje probeert hem omhoog te sjarren, maar Bertus kreunt zo, dat hij hem verschrikt weer loslaat.

„Kun je je niet aan mij optrekken, of aan de ladder?”

„Neel” jammert Bertus, „nee, o, m'n been!”

Radeloos knielt Barendje naast hem. „Kun je niet op m'n rug gaan zitten? Dan kruij ik zo naar de deur.”

Maar bij iedere beweging kreunt en steunt Bertus en breekt het zweet hem uit.

„Ik ga de jongens halen,” zegt Barendje, „dan kunnen we je dragen.”

Hij rent in de richting van Grootje Knoest.

„Barendje gezien!” roept Hans.

Maar Barendje is helemaal vergeten dat ze verstopperje spelen.

Haastig vertelt hij van het ongeluk en holt weer terug naar de schuur.

Zelfs Unico met z'n lange benen kan hem haast niet bijhouden.

Bij 't boerderijtje is nog steeds niemand te zien. Peter komt ook aanlopen en met z'n allen glippen ze de schuur binnen. Bertus ligt nog precies zo.

„Niet aan dat been!” stoot hij uit, als ze hem vast willen pakken.

Hans en Peter nemen hem bij de schouders. Unico neemt het goeie been en Barendje steunt heel voorzichtig het been dat zo'n pijn doet.

Heel langzaam gaat het nu de schuur uit, het erf over, naar Grootje Knoest. Wat ze dan verder moeten, weten ze ook niet. Ze willen alleen weg van die boerderij, waar elk ogenblik een boze boer kan komen, of een gevaarlijke hond. Praten doen ze niet. Ze hijgen alleen onder hun zware last.

Agent Clerum doet de ronde in het bos. Er wordt zoveel vernield, dat een beetje toezicht wel nodig is. Hij komt ook langs Grootje Knoest. En hij ziet de jongens zeulen met hun vriendje. Hij glimlacht. Zeker een nieuw spelletje.

Maar als hij dichterbij komt en het gezicht van Bertus ziet, krijtwt

en van pijn vertrokken, dan begrijpt hij dat het geen spelletje is. Haastig gaat hij naar de jongens toe. „Wat is er gebeurd?”

„Hij is gevallen,” zegt Peter.

„Van de schuurzolder,” vult Hans aan.

„Hij kan niet lopen,” verduidelijkt Unico.

„Dadelijk neerleggen!” commandeert de agent, „daar, op het gras!” Snel zet hij z'n fiets tegen een boom, trekt z'n jas van de bagagedrager en legt die onder het hoofd van Bertus. Dan tast hij met z'n grote handen voorzichtig langs het pijnlijke been. De jongens wachten gespannen.

„'t Zal wel een flinke, blauwe plek worden,” meent Unico.

De agent lacht grimmig. „Was dat maar alles. Ik ben bang dat 't gebroken is.”

„Hoe kan dat nou!” zegt Barendje verbluft. „Je kunt er toch niks van zien!”

„Toch is 't zo. Je dacht zeker dat 't er dan naast lag, hè? Maar 't kan van binnen gebroken zijn, en ik weet wel zeker dat het zo is. 't Is

helemaal niet goed dat jullie zo met hem gesjouwd hebben. Maar ja, dat wisten jullie niet."

Agent Glerum denkt na. Er moet zo gauw mogelijk hulp komen, maar hij wil de jongens niet alleen laten. Wie heeft er telefoon in de buurt... Wacht, slager Blokker, dat is niet ver. „Barendje, loop jij zo hard je kunt naar slager Blokker en bel dokter Van Galen op. Nummer 2577. Als 't een beetje wil, is 't spreekuur nog niet afgelopen. Vraag of de dokter dadelijk komen kan."

Barendje draaft al. In zichzelf herhaalt hij steeds het nummer: 2... 5... 7... 7; 2... 5... 7... 7. In drie minuten is hij bij de slager. Hij gooit de winkeldeur open en hijgt: „Ik moet de dokter opbellen! Bertus heeft z'n been gebroken!"

De slager is een klant aan het helpen. „Ga je gang maar," zegt hij vriendelijk. „De telefoon is in het kantoortje. Die deur door!"

En dan staat Barendje voor de zwarte draaischijf. Hij weet wel, hoe 't moet, maar hij heeft nog nooit opgebeld. Eigenlijk durft hij niet goed.

Maar Bertus! Met trillende vingers pakt hij de hoorn van de haak en draait 2... 5... 7... 7...

Hij wacht. Z'n hart hamert in z'n borst. In het stille kantoortje kan hij het duidelijk horen. Hij hijgt. Van 't harde lopen en ook omdat hij bang is.

Dan klinkt ineens, vlak bij z'n oor: „Met dokter Van Galen!"

Barendje laat van schrik de hoorn haast vallen. Hij wacht met open mond.

„Ja, hallo!" klinkt het weer.

En dan begrijpt Barendje dat hij iets zeggen moet. Hij schreeuwt: „Bertus heeft z'n been gebroken! U moet dadelijk komen!"

„Ik kan u niet verstaan," zegt de stem.

Barendje is verbaasd. Hij heeft toch zo hard geroepen. Hij haalt diep adem en gilt bijna als hij z'n boodschap nog eens zegt.

„Met wie spreek ik?" vraagt de dokter. „Wilt u rustig uw naam noemen? U praat te hard."

Barendje vindt het maar raar dat je ook te hard kunt praten en zegt nu zachter: „Ik ben Barendje van Ginkel."

„Mooi,” zegt de dokter, „jou ken ik wel. En vertel nu eens wat er gebeurd is.”

„Bertus heeft z'n been gebroken!”

„O ja? Waar is hij?”

„Bij Grootje Knoest!”

„Wie is Grootje Knoest?”

„Een heel dikke boom!”

Even is het stil. Dan zegt de dokter ernstig: „Je houdt me toch niet voor de gek, hè Barendje? Wie heeft gezegd dat je moest opbellen?”

„Agent Glerum!”

Ja, dan is het wel in orde. Barendje wil met een lang verhaal uitleggen waar Grootje Knoest is, maar de dokter vraagt: „Waar ben jij nu?”

„Bij slager Blokker!”

„Mooi, dan blijf je daar op mij wachten. Over vijf minuten ben ik er ook en dan breng jij me bij Bertus. Heb je 't goed begrepen?”

„Jjja, ja dokter!”

Barendje staat nog een hele poos met de hoorn in z'n hand, voor hij begrijpt dat 't gesprek afgelopen is. Dan legt hij 'm voorzichtig op de haak.

En ondanks z'n angst voor Bertus is er even trots in hem omdat hij echt getelefoneerd heeft. Dat had moeder eens moeten zien, of opa!

Agent Glerum tuurt ongeduldig de weg af. Of die jongen nooit terugkomt. Hij had veel beter die lange kunnen sturen, op de fiets. Maar hij wist dat Barendje een pienter ventje is, die je best om een boodschap kunt sturen. Hij weet niet dat Barendje nog nooit opgebeld heeft. Als je zelf iedere dag grijpt naar de zwarte hoorn boven de draaischijf, heb je daar geen erg in.

Bertus ligt heel stil. Dan voelt hij de pijn niet zo erg.

Juist wil de agent één van de andere jongens er ook op uit sturen, als de doktersauto komt aanstuiven. Barendje zit voorin, naast de dokter. Agent Glerum knikt tevreden. Hij heeft zich toch niet in Barendje vergist.

De dokter is gauw met het onderzoek klaar. „Gebroken, manneke. We zullen jou even naar het ziekenhuis brengen. Daar hebben ze heel goeie lijm voor gebroken benen.” Met latjes en verband pakt hij

KOOLMEES

't been zo in, dat Bertus 't niet meer buigen kan. De jongens kijken toe, zonder een woord te zeggen.

Naar het ziekenhuis! Wat is dat erg!

Dan wordt Bertus in de auto gedragen en op de achterbank gezet. Unico moet mee, om te zorgen, dat hij er niet afvalt. De

auto keert en is even later verdwenen. 't Ging allemaal zó vlug; 't lijkt net, of ze 't gedroomd hebben. Barendje moet nog precies vertellen, hoe het gebeurd is. Dan pakt agent Glerum z'n fiets. „Ik ga 't even bij Bertus thuis zeggen. Gaan jullie maar weer spelen. Er wordt goed voor Bertus gezorgd. En als er weer vogels gevangen zitten, waar schuw dan liever iemand.”

Langzaam slenteren ze naar huis. Ze hebben geen zin meer in spelen. „'t Kan wel heel lang duren eer hij weer beter is,” zegt Peter somber. „Die jongen naast ons, en dan die z'n oom, nou, die had ook een been gebroken en 't heeft wel een half jaar geduurd, voor hij weer lopen kon.”

Nee, ze hebben geen zin meer.

Barendje is jarig. Ze krijgen limonade en appelgebak. En toch zijn ze niet blij.

In een hoge boom aan de rand van het bos kwettert een koolmees. Die is wèl blij!

Die avond zit Barendje stil in een hoek. 't Boek van opa ligt op z'n knieën. Maar hij leest niet. Hij denkt. De jongens zijn al vroeg naar huis gegaan. Een spelletjesavond zullen ze houden als Bertus weer beter is. Hoe lang zou dat duren? Die vraag is heel belangrijk voor Barendje. Want hij weet nu wat het is, iets voor iemand overhebben. Of hij het ook zal kunnen? Niemand zegt dat het moet! Maar als hijzelf nu eens een gebroken been had... Misschien duurt het geen half jaar. Misschien maar drie maanden. Maar dan is het toch te lang. Hij zucht. Niet kamperen... En ook niet naar zee...

De hele vakantie op het dorp blijven... Barendje vecht. En... wint!

„Mag 'k nog even naar tante Jans?” vraagt hij.

„Goed hoor!” zegt moeder. „Ga jij tante Jans maar een beetje troosten. Bertus z'n vader zal wel naar het ziekenhuis zijn.”

En zo is het ook. Tante Jans is alleen. Haar anders zo ijverige handen liggen stil in haar schoot.

„Weet u al iets?” vraagt Barendje. „Is het erg? En zou het lang duren?”

„Nee,” zucht ze, „hoe erg het is, weet ik nog niet. En hoe lang het zal duren? Nou, dat zal wel een mooi poosje wezen. Och, och, wat een schrik ineens. En jij bent nog wel jarig. Wel gefeliciteerd, hoor!” Barendje luistert maar half. „Tante Jans,” zegt hij, en het klinkt plechtig als een belofte, „als Bertus niet naar zee kan, dan ga ik ook niet. Mag ik dan hier slapen?”

Tante Jans glimlacht. „Dat hoeft niet, hoor! 't Is al erg genoeg als er één onder lijdt. En misschien is hij dan weer beter. 't Duurt nog zo lang, eer het vakantie is.”

„Maar als hij nu niet beter is, mag het dan?” dringt Barendje.

Tante Jans kijkt naar z'n ernstig jongensgezicht. Ze begrijpt, wat het hem moet kosten, dit te vragen. „Ja,” zegt ze warm, „dan mag het!” Barendje knikt. „Ziet u, dan is Bertus niet zo alleen. En als we dan uw fiets mogen, kan ik hem wel eens achterop meenemen naar het bos.”

„We zullen wel eens zien,” zegt tante Jans. Die kleine Barendje op een te hoge fiets en dan een jongen achterop met een gebroken been, dat lijkt haar wel een beetje gewaagd.

Barendje gaat weer naar huis. Hij heeft z'n boodschap gedaan. En hij heeft er geen spijt van. 't Is fijn, iets voor een ander te doen.

Bertus komt al gauw thuis. Z'n been zit in het gips. Overdag ligt hij beneden voor het raam en 's avonds draagt vader hem naar boven. Barendje komt iedere dag. Hij brengt huiswerk en leesboeken van school. Hij vertelt welke vogels hij gezien heeft. Maar nooit praten ze over de vakantie.

Barendje weet nu zeker dat ze niet naar zee gaan, hij wil er niet eens

meer aan denken. En zeker niet over praten. Bertus heeft al narigheid genoeg.

Tot op een keer . . .

Bertus moet weer naar het ziekenhuis. Hij krijgt ander gips. En als Barendje na een paar dagen eens gaat vragen hoe het met hem is, hoort hij achter de keukendeur: „Boel!” Daar staat Bertus. Hij stáát en hij kan lopen! Wel met een stijf been, door het gips, maar hij loopt!

„k Mag ook weer naar school,” zegt Bertus trots. „Vader brengt me en in de klas kan ik mezelf redden.”

Barendje draait al maar om Bertus heen. Als hij nú al zover is! En het is nog lang geen vakantie! Misschien kunnen ze dan toch . . . Kon hij het maar aan iemand vragen. Maar tante Jans, of moeder, die weten het natuurlijk niet. 't Moet iemand zijn, die er verstand van heeft. Wacht, de dökter!

Als Barendje op een keer de auto van de dokter ziet aankomen, steekt hij plotseling zijn hand op. De dokter remt en draait het raampje open.

„Toch niet weer een gebroken been?” vraagt hij.

Barendje schudt het hoofd. „Dokter, zou . . . zou Bertus al gauw weer beter zijn? Zou hij mee naar zee kunnen?”

„Naar zee? Met een schoolreisje?”

„Nee, wij gaan veertien dagen naar zee en Bertus mocht met ons mee. In de grote vakantie.”

De dokter begint te lachen. „Kerel, dat duurt nog zo verschrikkelijk lang. Dan loopt Bertus alweer als een kievit. Zal ik je eens wat vertellen? Voor benen, die gebroken geweest zijn, is de zee juist goed! Dag hoor! Sturen jullie me een kaart?”

De auto is alweer verdwenen als 't pas goed tot Bertus doordringt: Bertus hoeft niet thuis te blijven. En *hij* ook niet! Hij gaat naar zee! Hij gaat tòch naar zee!

5. VAKANTIE

De dokter heeft gelijk gehad. Als de grote vakantie aanbreekt, zijn ze eigenlijk vergeten dat Bertus z'n been gebroken geweest is. Hij draaft en springt weer. 't Is zelfs niet een klein beetje stijf gebleven. En al dichterbij komt de dag, dat ze naar zee gaan. Barendje begint dagen van tevoren al klaar te leggen, wat hij allemaal wil meenemen. Z'n boek over het strand, aantekenschriften, zakmes, potloden, lege flesjes om allerlei dingen in te doen, die hij vindt . . .

„We mogen voor Barendje wel een extra koffer meenemen,” moppert Toos.

„'t Zal best meevallen,” zegt moeder, „Barendje neemt z'n rugzak maar, dan kan hij z'n spulletjes zelf dragen.”

„Je mag 't wel vast inpakken,” spot Jopie, „anders ben je misschien te laat klaar!”

„Ik ken wel iemand, op wie je altijd wachten moet,” geeft Barendje terug.

Wat duren die laatste dagen lang. Zelfs Bertus, die veel kalmer is dan Barendje, kan het haast niet meer uithouden.

„We hadden 't ze beter de laatste dag pas kunnen vertellen,” zucht moeder. En vader vindt dat ze maar moeten gaan lopen naar zee. Op de morgen van het vertrek moet Bertus om tien uur present zijn. Maar hij staat al om halfacht gepakt en gezakt op de stoep. Barendje rukt de deur open. Hij trekt Bertus naar binnen en onder wild Indianengehuil dansen en springen ze door de gang. Moeder is van schrik op een stoel gevallen. Wat moet je nu met zülke jongens beginnen. Maar vader weet er wel raad op. „Komen jullie maar eens mee naar de keuken.”

Daar staan de koffers, een grote en een kleine. En dan de koffer van

Bertus nog. „Zo, brengen jullie die maar eens netjes naar het station. Eerst de grote samen en straks nog ieder een kleine.”

„Mag 't op de fiets van opa!” vraagt Barendje. „Dan gaat 't vlugger.” „'t Moet juist niet vlug gaan,” lacht vader. „Gaan jullie maar fijn met de benenwagen.”

„Is dat nu niet te zwaar?” vraagt moeder meewarig.

„Niks hoor! Ze mogen best een beetje moe worden. Als ze zo baldadig blijven, worden ze de trein nog uitgezet.”

De jongens vertrekken, de grote koffer tussen zich in. Soms moeten ze 'm even neerzetten, omdat ze tegen elkaar rollen van het lachen. Maar ze komen er toch en moeder kan met de zusjes rustig de laatste werkjes doen. 't Huis moet natuurlijk netjes wezen, als de andere mensen komen.

't Is heerlijk weer om uit te gaan. Zonnig en toch niet te warm. Tante Jans komt aan de trein, om gedag te zeggen. Bertus krijgt nog een heleboel vermaningen en vader en moeder een heleboel bedankjes omdat Bertus mee mag. Tante Jans zal het wel stil hebben, maar ze gunt Bertus z'n vakantie graag.

„Je zou de hele wereld wel willen meenemen,” zegt moeder. Maar dat gaat nu eenmaal niet. Ze zullen tante Jans vaak schrijven. „Daaag. Dag tante Jans!” Ze gaan!! Eindelijk gaan ze!

Barendje en Bertus hebben allebei een hoekplaatsje en ze wijzen elkaar opgewonden alles wat ze zien. Ze letten 't meest op vogels, maar ze genieten ook van een konijntje, dat verschrikt voor 't lawaai van de trein op de vlucht slaat. Ze zien eksters en kieviten en een paar maal een reiger, die stil aan de kant van een sloot staat. De trein rijdt langs bossen en weiden en korenvelden, en ze zien steeds weer iets anders.

„Gaan we direct naar zee?” vraagt Barendje.

EKSTER

KIEVIT

„Niks hoor!” zegt vader. „We gaan eerst koffers uitpakken, bedden opmaken en boodschappen doen. En voor 't eten zorgen. We doen alles samen, want moeder moet ook merken dat ze vakantie heeft.” Na de treinreis volgt nog een ritje met de tram. Vooral Bertus geniet hiervan. Hij is maar weinig uit geweest, alles is zo nieuw voor hem.

En dan zijn ze er. Een lange straat met hoge huizen. Ze moeten een stenen buitentrap op en dan binnen nog een trap. Barendje kijkt nieuwsgierig rond. Hij wist niet eens dat 't een bovenhuis was. Wat is 't hier groot en wat zijn er veel kamers! De zusjes gaan kijken waar ze moeten slapen. Maar Barendje en Bertus hurken neer bij het aquarium en kijken met bewondering naar de vissen, die soms roerloos in het water staan en dan opeens snel heen en weer schieten. „Mooi, hè? Wat moeten die nu eten?”

„'s Morgens brood met kaas en 's avonds een gebakken eitje,” plaagt vader.

In de voorkamer roept opa. Hij staat voor het raam en wijst op het uitzicht. Aan de overkant zijn geen huizen. Je kijkt zo maar op de duinen, en tussen twee duintoppen door zie je een streepje blauw van de zee. Wat is de zee heerlijk dichtbij.

Als ze uitgekeken zijn en wat ge-

REIGER

dronken hebben, verdeelt moeder het werk. Barendje moet aard-appels halen.

„Weet je wel, waar 't is?” vraagt moeder. „Hier vlak om de hoek is een straat met allerlei winkels.”

„O ja,” lacht Barendje, „makkelijk genoeg!”

Vrolijk fluitend daalt hij de trappen af. Bertus mag wel mee, maar die wil beslist z'n eigen bed opmaken en dat van Barendje. Ze slapen in een leuk klein kamertje, met twee opklapbedden.

Barendje loopt op de brede stoep en kijkt z'n ogen uit naar de drukte. Auto's, motorfietsen, bromfietsen, alles raast even rumoerig over de straat. Dat is wat anders dan bij hen op het dorp. Daar kun je wel midden op straat een dutje gaan doen en hier zie je haast geen kans om over te steken.

De winkel is gauw gevonden, en met een tas vol aardappelen gaat Barendje weer terug. 't Is helemaal niet ver, de hoek nog om en hij is alweer thuis.

En had Barendje dat nu maar gedaan! Maar aan de overkant ziet hij een duinpaadje, dat schuin omhoogloopt. Mensen komen en gaan. Ze dragen badtassen, of hebben een opgerolde handdoek onder de arm. Over dat duinpaadje kom je natuurlijk bij de zee! Als hij even tot bovenaan loopt, kan hij de zee zien! Niet een klein stukje, zoals uit het raam, wazig en in de verte. Maar groot en duidelijk en dichtbij. Als hij een kleine omweg maakt, heeft hij het eerst van allemaal de zee gezien. Die aardappels zijn toch pas voor vanavond! En 't duurt immers maar vijf minuten!

Hij doet het! Barendje denkt niet: nu laat ik de anderen lekker werken en ik ga fijn naar zee! Hij denkt helemaal niet. Hij gaat alleen maar even boven op dat duinpaadje kijken. Hij fluit een vrolijk wijsje en voelt zich helemaal gerust. Wat stijgt het hier! Daar heb je helemaal geen erg in als je beneden staat. 't Is warm. Misschien mogen ze vanmiddag al zwemmen.

Ziezo, hij is er bijna. 't Laatste eindje loopt Barendje met een vaartje en hijgend staat hij stil. Tot zijn verbazing ziet hij de zee helemaal niet. 't Paadje gaat steil naar beneden en dan weer omhoog naar een volgend duin. Valt dat even tegen! Wat nu? Hardlopen naar het volgende duin, of teruggaan? Barendje kijkt achter zich. Beneden hem

ligt de winkelstraat met op de hoek het postkantoor. In vijf minuten kan hij thuis zijn. Het flitst door hem heen dat naar huis gaan toch het beste is. Maar hij wil zo graag de zee zien. Hij is nu al zo ver op weg. 't Is nog maar een paar minuten.

Barendje hijst de tas op z'n schouder en draaft alweer, eerst naar beneden en dan weer naar boven. 't Stijgt nog meer dan straks. Barendje hijgt nog harder. 't Is een hele toer om hard te lopen tegen een hoogte op en dan nog met een tas vol aardappelen. Maar Barendje houdt vol. Boven zijn hoofd roepen de meeuwen. Ze hebben hun brede vleugels gespreid en drijven op de wind. Maar Barendje heeft geen tijd om te kijken. Hij ziet alleen de duintop vóór zich. Nog even . . . hij *is* er!

Maar dan wacht hem een grote teleurstelling. Want 't duinpaadje gaat weer naar beneden en weer naar boven, en nog is de zee niet te zien. Stel je voor dat het alleen maar een wandelpad door de duinen is en dat je zo helemaal niet bij de zee komt! Maar al die mensen met badtassen en handdoeken dan? Nee, 't móet. Nog één duin en dan móet hij bij de zee komen!

Barendje wordt moe en warm. Hij kijkt niet zo goed waar hij loopt en . . . plof, daar valt hij over een grote steen. De tas gaat open. Overal verspreid liggen de aardappelen en Barendje ligt er middenin. Beschaamd krabbelt hij overeind en begint vlug te rapen. Een grote jongen komt hem helpen.

„Is 't nog ver naar de zee?” vraagt Barendje.

„Nee hoor!” zegt de jongen, „een minuut of tien maar!”

Tien minuten, dat is veel te ver! Zo lang durft hij niet weg te blijven. Was hij nu maar niet gegaan. Nu is alles voor niks geweest. Met een zucht draait hij zich om en draaft de weg terug, duin op, duin af, regelrecht op het postkantoor aan. Nu even goed denken. Aan *die* kant was de winkel, waar hij aardappelen gehaald heeft. Dan moet hij nu de andere kant op. Nog een paar minuten, dan is hij thuis.

Maar ook deze keer duurt het langer dan een paar minuten. Want op eens hoort hij een stem naast zich: „Och, jongen, wil jij Robbie even vasthouden? Ik moet naar het postkantoor en daar mogen geen honden binnen.”

Voor hij het weet, heeft Barendje een riem in zijn hand. En aan 't eind van die riem zit een kanjer van een hond. Barendje vindt het helemaal niet leuk. Niet alleen komt hij nu nog later thuis, maar sinds een nijdig keffertje eens een hap uit z'n broek heeft genomen, gaat hij honden maar liefst op een flinke afstand voorbij. En deze ziet er uit of hij wel een hele broek op zou kunnen. Maar hij kan niet meer zeggen dat hij geen tijd heeft. De bazin van de hond is door de glazen draaideur in het postkantoor verdwenen. Daar staat Barendje nu. Hij durft geen voet te verzetten. Hij moet op de hond passen, maar 't lijkt meer, of de hond Barendje bewaakt.

Barendje zou het liefst de riem op de grond gooien en er als een haas vandoor gaan. Als hij maar durfde.

„Kom maar, Robbie, hij is braaf!” vleit hij.

Maar de grote hond geeuwt eens en gaat dan op de stoep liggen. Net of hij zeggen wil: „Zo'n klein ventje is me niet eens de moeite waard!”

Barendje vindt het al lang goed. Als dat beest zich maar koest houdt. En als die mevrouw maar gauw terugkomt.

Gespannen tuurt hij naar de deur van het postkantoor, die telkens knerpend ronddraait, maar aldoor komen er andere mensen uit. Hij staat gewoon te popelen!

Langs de huizen loopt een klein, zwart poesje. Barendje ziet het niet. Maar Robbie ziet het wel. Die zwaait met z'n staart en z'n oren staan rechtop. De auto's en fietsen laat hij rustig langs zich razen. Maar als hij een poes ziet, nou, dan krijgt ie 't gewoon op z'n zenuwen. En dat brutale beest komt nog dichterbij ook! Langzaam gaat de hond staan. Hij wacht even . . . nog even . . . en schiet dan opeens met een grote sprong vooruit, terwijl hij woedend blaft. Barendje, die de riem een paar maal om z'n arm geslagen had, valt bijna voorover. Z'n knie raakt even de grond. Maar dan staat hij alweer. Haastig grijpt hij de tas met aardappelen, die hij naast zich neergezet had. En dan rent hij tegen wil en dank achter de grote hond aan.

„Ho, Robbie, ho, sta still!” gilt hij.

Maar de hond stoort zich er niet aan.

't Poesje is verschrikt over een hek gesprongen en in een boom gevlucht. Robbie blaft het achterna en draaft dan vrolijk verder. Hij

heeft de smaak te pakken. 't Is zo leuk! 't Vrouwtje loopt nooit zo hard.

Dwars door het verkeer steekt hij

de straat over. 't Gaat gelukkig goed. En dan een zijstraat in.

Barendje doet wanhopige pogingen om de riem van z'n arm af te krijgen. Maar in volle vaart, met ook nog een tas aardappelen aan je hand, is dat onmogelijk. Hij

probeert langzamer te lopen, maar Robbie is zo sterk, die sleurt hem gewoon mee.

„Ho, Robbie, ho dan!”

Wat kan zo'n hond het lang volhouden! Maar eindelijk staat hij toch stil bij een huis met een klein tuintje. Er bloeien gele rozen en er is een stenen trapje naar de voordeur. Uitgeput leunt Barendje tegen een hek. Hij kan haast niet meer. Z'n benen trillen, en als hij de riem losmaakt, ziet hij dat er rode striemen over z'n arm lopen.

Robbie blaft. Een meneer, die in het tuintje aan het wieden is, komt verbaasd naar hen toe. Hij heeft een heel kaal hoofd en z'n ogen schitteren vrolijk achter de donkergerande bril. „Robbie, ouwe jongen, hoe kom jij hier en waar is het vrouwtje?”

Barendje begrijpt het meteen. Die hond woont hier. Die is alleen

maar naar huis gegaan. Hij vertelt het hele verhaal aan de vriendelijke meneer.

„Zo'n stouterd,” lacht die. „'t Vrouwtje zal wel begrijpen, dat hij naar huis gegaan is. Maak je maar niet ongerust. Hij doet het wel eens meer, als hij de kans ziet. Maar hij mag eigenlijk niet los lopen, omdat hij nooit op 't verkeer let. Fijn, dat hij heelhuids thuis is. Dank je wel, hoor! Ik zal een lekker stukje boterkoek voor je halen. Die heeft het vrouwtje zelf gebakken.”

Even later staat Barendje met z'n koek in de hete zon. Robbie is zoet met z'n baas mee naar binnen gegaan. Nu is Barendje alleen. Hij loopt haast altijd hard, maar nu is hij er echt te moe voor. Langzaam sloft hij de stoep af. Dan staat hij weer stil. Nieuwe schrik! Welke kant moet hij nu op? Hij heeft helemaal niet op de weg gelet. Dat kon trouwens ook niet. Hij had werk genoeg om te zorgen dat hij niet viel. En 't ergste is: hij weet niet eens hoe de straat heet en hoe de mensen heten, met wie ze geruild hebben. Hij weet alleen dat 't een hoog huis is, in een lange straat en dat er een aquarium is. Hoe moet hij nu thuishkomen?

Moedeloos gaat hij op de stoep zitten. Hij kan wel huilen van narigheid. Hij was veel liever met Bertus thuisgebleven, bij tante Jans. Dan was dit vervelende allemaal niet gebeurd. En 't is alles z'n eigen schuld. Als hij direct naar huis gegaan was . . .

En daarom durft hij ook niet te bidden.

6. EINDELIJK NAAR ZEE

Voor 't raam van het hoge huis staat moeder. Ze kijkt met angst in haar hart naar 't verkeer, dat onafgebroken voorbijraast. Waar is Barendje? Heeft hij een ongeluk gekregen? Hij hoefde die drukke weg niet over te steken. Maar wie weet, of hij het niet toch gedaan heeft. Als hij maar denkt dat hij iets bijzonders ziet, dan gaat Barendje al. Maar als er zo dicht in de buurt een ongeluk gebeurd was, zouden ze het dan niet gemerkt hebben?

Toos is naar de groentewinkel geweest. Geen Barendje. Op de hoek bij het postkantoor heeft ze zoekend rondgekeken. Een dame vroeg: „Heb je misschien een grote, bruine hond gezien? Hij heet Robbie. Een jongetje zou hem voor me vasthouden.”

„Nee,” zei Toos, „ik zoek m'n broertje, maar een hond heb ik niet gezien.”

En geen van beiden wisten ze dat het broertje en de hond er samen vandoor waren. Jopie en Riek hebben uitgekeken in de omgeving. Maar waar moet je zoeken in een vreemde plaats? Geen enkel plekje, waarvan je weet: daar kan Barendje naar toe wezen. Ze worden er ongeduldig van. Al het werk is klaar. Alleen de aardappelen moeten nog geschraapt. En dan gaan ze allemaal naar zee.

„Hij zal, toen hij uit de winkel kwam, wel de verkeerde kant uit gegaan zijn,” zegt opa.

„Ja,” zucht vader, „of hij heeft een bijzondere vogel ontdekt. Als 't een beetje wil, weet hij niet eens de naam van deze straat. Heette die nu maar Groene-Spechtenlaan, of IJsvogelplein, dan wist ie het wel. Och, och, 't is me toch zo'n Barendje!”

„Daar komt hij!” gilt Jopie opeens.

Ze bonzen op de ramen en Bertus rent de trappen af. „Man, waar blijf je toch? We staan al uren op je te wachten!”

Barendje zegt niks. Hij duwt Bertus de tas in de handen. Hij kan niet meer! Met inspanning hijst hij zich de trappen op.

„Zo, manneke,” zegt vader, „ben je even naar je verzameling wezen kijken?”

Het dringt niet eens tot Barendje door dat vader een grapje maakt. Wezenloos kijkt hij rond en hij staat op het punt in tranen uit te barsten.

Moeder trekt hem naar zich toe. „Kind, wat zie je er uit! Hoe kom je toch zo bezweet?”

„Ik moest een hond vasthouden,” fluistert Barendje, „en die heeft me meegetrokken, heel ver. En ik wist de weg niet meer. En toen heb ik naar 't postkantoor gevraagd en zo heb ik 't weer teruggevoonden.”

't Klinkt allemaal erg verward, maar na veel vragen komen ze er eindelijk achter, wat er precies gebeurd is. Moeder neemt hem mee naar de keuken. Ze wast z'n gloeiend gezicht en z'n vochtige handen, en ze geeft hem karnemelk. Ze ziet dat Barendje schuw naar haar opkijkt. Net, of hij nog niet alles verteld heeft. „Barendje,” zegt ze ernstig, „toen je aardappelen gehaald had, ben je toen direct naar huis gegaan?”

Even aarzelt Barendje. Als hij nu ja zegt, is alles in orde. Of... alles... Hij kijkt in moeders lieve ogen. En ineens gooit hij eruit: „Ik wou even naar zee. En toen ben ik 't duinpaadje opgelopen. Maar 't was zo ver en ik ben gevallen, en toen ik naar huis wou gaan, is dat met die hond gebeurd.”

Dan is 't heel stil in de keuken. Je hoort het scherpe tikken van het klokje op de schoorsteen.

„Wat val je me nu tegen,” zegt moeder zacht.

Vader doet de keukendeur open. „Ik heb toch zo'n zin in pootjebaden, gaan we al haast?”

„Gaan jullie maar,” zegt moeder. „Barendje weet niet goed wat gehoorzaamheid is. Dan moet hij maar thuisblijven om eens goed na te denken. En ik blijf bij hem.”

Barendje schrikt ervan. *Hij* heeft eerlijk straf verdiend. Maar moeder mag niet voor hem thuisblijven.

„U moet meegaan!” roept hij. „Ik kan best alleen blijven. Ik zal heus nergens aankomen.”

„Nee,” zegt moeder beslist, „ik laat je niet alleen in een vreemd huis.”

Barendje heeft zich lang goed gehouden, maar nu barst hij in tranen uit. Hij trekt aan moeders arm. „Gaat u toch alstublieft mee. Ik zal wel naar bed gaan. Ik zal de hele tijd stil blijven liggen. Ik zal heus niks doen. Geloof u me toch!”

„Stil,” sust moeder, „ik geloof je wel. Als we in ons eigen huis waren, ging ik wel. Maar dit huis is van iemand anders.”

Barendje is niet tot bedaren te brengen. Hij huult met gierende uithalen. „Toe . . . nou, moe . . . der, alstu . . . blijft!”

De zusjes staan er verschrikt bij. „Laat Barendje dan meegaan!” stelt Jopie voor. „Hij zal het heus nooit meer doen.”

Barendje schudt z'n hoofd. Hij hoeft niet mee. Hij heeft 't verdiend, thuis te blijven. Maar moeder niet.

Dan komt opa. „Ik weet 't nog veel beter,” zegt hij. „Moeder gaat mee naar het strand en ik blijf bij Barendje. Ik ben toch nog een beetje moe van de reis. En ik heb trouwens niet eens m'n zwembroekje bij me,” grapt hij. „Barendje en ik gaan eerst rusten en dan samen voor het eten zorgen. Dan kan moeder de hele middag wegblijven.”

En zo gebeurt het.

„Vindt u 't heus niet erg, opa?” vraagt Barendje, als de anderen vertrokken zijn.

„Nee, m'n jongen, ik ben liever hier, dan op het strand in al die drukte. Ik ga fijn in de rookstoel zitten en jij moet een poosje op de divan gaan liggen. Trek je schoenen maar uit.”

Als Barendje ligt, voelt hij pas, hoe vreselijk moe hij is.

Wat is het nu rustig. Heel in de verte hoor je de auto's. Maar in de kamer is het stil.

Barendje is verdrietig. 't Kon allemaal zo fijn zijn en nu heeft hij 't zelf bedorven. En toch heus niet expres. Hij heeft niet gedacht: ik zal de boel eens fijn in de war schoppen! Als je iets doet, wat verkeerd is, lijkt het helemaal niet zo erg. Dat merk je achteraf pas. Hij moet er diep van zuchten.

„Opa,” zegt hij zacht, „ik vind het zo moeilijk, te zorgen dat je niks verkeerd doet.”

„Dat is ook moeilijk,” zegt opa ernstig. „Voor jou en voor iedereen. Voor kinderen en voor grote mensen. Altijd weer doen we anderen verdriet, omdat we niet goed nadenken, of omdat we zo erg veel van onszelf houden. Eigenlijk zou je nooit helemaal blij kunnen zijn, omdat het toch steeds weer misgaat. Maar weet je wat nu zo heerlijk is? Als we echt spijt hebben en dat vertellen aan de Here, vergeeft Hij ons altijd weer. En dan mogen we altijd weer opnieuw beginnen. En Hij wil ons helpen. Je kunt het haast niet geloven. Iedere dag weer doen we Hem verdriet met onze ongehoorzaamheid. En iedere dag vergeeft Hij ons weer, als we 't Hem vragen, om Jezus' wil. Want de Here Jezus is voor al onze zonden gestorven aan het kruis. Dan kunnen we toch blij en gelukkig zijn.”

't Wordt stil in Barendje en rustig.

„Opa, bent u nog boos?”

„Nee. En vader en moeder ook niet. Je hebt spijt, je hebt straf gehad en nu mag je weer met een schoon blaadje beginnen.”

Vijf minuten later is Barendje heerlijk ingeslapen.

Die avond lopen ze samen op het strand: opa en Barendje.

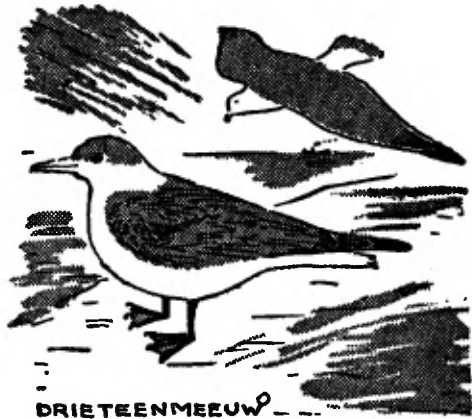
Opa wou beslist de zee nog zien. Ja, en Barendje had zó lang geslapen 's middags, die kon toch niet zo vroeg naar bed. Nee, dat kon heus niet. Nou, dan moest ie maar mee. Barendje is zo gelukkig. Toen hij al op de trap was, is hij nog even teruggegaan om moeder een kus te geven. Hij had gedacht dat 't nooit meer goed zou worden en nu mag hij zelfs naar zee! Hij kan de hele tijd wel zingen.

Dicht naast opa loopt hij over het vochtige zand, vlak langs de zee. De zee! Barendje wist niet dat de zee zó mooi kon zijn. De zon staat laag aan de horizon, heel groot en heel rood. En al het water van de zee lijkt wel van goud.

„Prachtig, hè opa? Ik vind het zó fijn dat we hier zijn. Vanmiddag niet. Toen wou ik veel liever naar huis.”

„Nee toch,” schrikt opa, „we hebben nog geen schelpen gezocht. We hebben geen duinkonijntjes gezien. En vergeet de vogels niet. Vanmiddag, toen jij sliep, heb ik een poosje voor het raam gestaan.

En toen zag ik een meeuw! Geen gewone! Als ik me niet vergis, was het een drieteenmeeuw. Die heeft heel mooi getekende vleugels. Nou, als je die ziet, mag je 'm wel in je schrift schrijven met een uitroepteken erachter. Want dat is iets heel bijzonders." Barendje tuurt langs de lucht. Al gauw ziet hij twee meeuwen. Nòg twee, drie! Overal zie je meeuwen. Hoog in de lucht en vlak boven het water. Tussen de huizen en op de palen langs

DRIETEENMEEUW

het strand. „Zou daar ook een drieteenmeeuw bij zijn?" vraagt Barendje verlangend.

„Ik denk het niet," zegt opa. „Als je er zoveel ziet, zijn 't meestal kapmeeuwen of zilvermeeuwen. Kijk, zie je die daar op het hek? Zo'n kleine, met een zwarte kop? Dat is een kapmeeuw. En die grote, met zwart-en-witte vleugelpunten, dat zijn zilvermeeuwen. Mooi zijn die, hè? Stil, hoor je dat?"

Roerloos blijven ze staan. „Tepiet... tepiet... tepiet!"

„Is dat ook een meeuw?" fluistert Barendje.

Opa schudt z'n hoofd. „Dat is nu een bonte piet. Z'n zondagse naam is scholekster."

„Tepiet... tepiet... tepiet!"

Wat klinkt dat duidelijk en ver! Als Barendje heel hard „piet" riep, zou je 't misschien horen op de boulevard, maar verder niet.

„Ik hoor nog iets anders roepen!" zegt opa geheimzinnig. „Ssst!"

Ingespannen luistert Barendje. „Ik hoor niks. Hoort u een drieteenmeeuw?"

„'t Klinkt heel anders, heel vreemd. Ik wist eerst niet wat het was, maar nu ben ik erachter. Weet je wat ik hoor roepen? Je bed! Kom gauw mee naar huis. Anders staan ze weer naar ons uit te kijken."

Barendje sputtert niet tegen. 't Was zó fijn. En er komen nog véél meer dagen!

Als Barendje in bed ligt, komt moeder hem toedekken. Bertus slaapt al.

Barendje slaat z'n arm om moeders hals. „Dank u wel dat ik naar zee mocht,” fluistert hij. „Enne . . . ik zal niet niet meer ongehoorzaam zijn en u de hele vakantie helpen.”

Een beetje angstig kijkt hij haar aan. Als moeder nu maar niet zegt dat er toch niks van terecht komt en dat ze 't eerst moet zien!

Maar moeder lacht blij. „Wat zal 't nu een fijne vakantie worden,” zegt ze. Dan kust ze hem goedenacht.

I N H O U D

	Blz.
1. Barendje maakt plannen	7
2. Vader en moeder hebben andere plannen .	13
3. Barendje is jarig	22
4. Arme Bertus!	28
5. Vakantie	39
6. Eindelijk naar zee	47

